

Ο «ζωηφόρος θάνατος» της Παναγίας

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ο Αύγουστος είναι αποκλειστικά αφιερωμένος στο πρόσωπο της Παναγίας. Ο σεβασμός του λαού μας στο πρόσωπο της Παναγίας είναι δικαιολογημένος επειδή η Παναγία η ωραιότερη, σεμνότερη, ταπεινότερη και ιερότερη γυναίκα του κόσμου αποτελεί το καλύτερο που είχε να δώσει όλη η ανθρωπότητα στη θεότητα.

- Γράφει ο Δημήτριος Χοϊλούς, Δρ. Θεολογίας – Εκπαιδευτικός Μ.Ε.

Την περίοδο αυτή τα πάντα κατακλύζονται από την χάρη της. Το λειτουργικό πνεύμα των ημερών θέλει κάθε απόγευμα του Αυγούστου να τελούνται οι παρακλήσεις προς τιμήν της Θεοτόκου με τον κόσμο να προσέρχεται στους ναούς αναθέτοντας «την πασαν ελπίδα» του στην Μητέρα του Θεού. Αποκορύφωση αυτής της τιμής προς την Παναγία αποτελεί η 15η Αυγούστου στην οποία εορτάζουμε την Κοίμηση, την ταφή, και κυρίως την μετάσταση της Θεοτόκου στον παράδεισο.

Η θεομητορική εορτή της Κοίμησης της Θεοτόκου μας μεταφέρει το χαρμόσυνο μήνυμα ενός «ζωηφόρου θανάτου». Η Παναγία υποκύπτει στο θάνατο ακολουθώντας την κοινή ανθρώπινη πορεία και κατατίθεται στο μνήμα όπως κάθε άνθρωπος. Άλλωστε δεν υπάρχει άνθρωπος «ος ζήσεται, και ουκ όψεται θάνατον»(ψλμ 88,49). Όμως παρόλο που βρισκόμαστε μπροστά σε μια σκηνή θανάτου, δεν πενθούμε για το τέλος μιας επίγειας ζωής αλλά ελπίζουμε και πανηγυρίζουμε για μια αθάνατη κοίμηση γιατί τελικά την Παναγία «τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν»(κοντάκιο εορτής)ενώ αλλού ο άγιος Ανδρέας Κρήτης προσθέτει «Σε τάφος έχειν ου δύναται» (PG 97,1100).

Η εορτή της κοιμήσεως της Θεοτόκου νοηματοδοτεί το θάνατο τελείως διαφορετικά ανατρέποντας κάθε συμβατικό σχήμα πένθους για την απώλεια των αγαπημένων προσώπων. Για το χριστιανό ο θάνατος πλέον ωραίζεται και καλλωπίζεται, χάνει την τραγικότητά του, ξενευρώνεται και γίνεται διαβατήριο και όχι δεσμωτήριο ψυχών. Γι αυτό και η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου δεν αποτελεί μια ημέρα πένθους και λύπης στο πρότυπο της Μ. Παρασκευής, αλλά ημέρα χαράς, αγαλλίασης και ευφροσύνης. Άλλωστε κάτω από την παραπάνω προϋπόθεση εκδηλώσεις πένθιμες συναισθηματικού τύπου όπως τα εγκώμια και ο επιτάφιος μάλλον προσβάλλουν την εορτή παρά της αποδίδουν στο απόλυτο το ορθό θεολογικό της περιεχόμενο.

Η ένδοξος Κοίμηση της Θεοτόκου βεβαιώνει την αναστάσιμη χαρά αγγέλων και ανθρώπων: «Τη ενδόξω Κοιμήσει σου ουρανοί επαγάλλονται και αγγέλων γέγηθε τα στρατεύματα» (αίνος εορτής).

Η μεγάλη θεομητορική εορτή μας μυεί και πάλι στο συγκινητικό πνεύμα της Χαρμολύπης που δεν μας αφήνει ανέλpidους καθώς «εν τη κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε». Το μνήμα της Θεοτόκου γίνεται η οδός προς τον ουράνιο βασιλικό της θρόνος. Η Κοίμηση της Παναγίας είναι ζωοποιός και ζωηφόρος θάνατος που προειδοποιεί την δική μας προσωπική πορεία προς την ανάσταση και την όντως ζωή μακριά από τη δειλία και το φόβο του θανάτου. Η Παναγία είναι ο πρώτος άνθρωπος που ανέρχεται στον παράδεισο επιβεβαιώνοντας με τον προσωπικό της θάνατο την κατάργηση του κοινού θανάτου του ανθρώπινου γένους. Ο θάνατός της μεταφέρει παρηγοριά, γλυκύτητα, ελπίδα και φως στις καρδιές των πιστών και στους ουρανούς αγαλλίαση: «Τη ενδόξω κοιμήσει σου, ουρανοί επαγάλλονται...».

Αυτός είναι και ο λόγος που η χρονική περίοδος αυτή επικράτησε να ονομάζεται «Πάσχα του Καλοκαιριού». Δεύτερο Πάσχα, άγιο, άμωμο, ζωοποιό για το ανθρώπινο γένος, γιατί πράγματι «νενίκηνται της φύσεως οι όροι». Και αποτελεί πραγματικά και κυριολεκτικά η θεομητορική εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου Πάσχα καθώς εορτάζεται και τιμάται η «Μετάστασις» του σώματος της Θεοτόκου δηλαδή η υπερφυής μεταφορά του σώματος της στον ουρανό. Με το Πάσχα του

Καλοκαιριού πανηγυρίζουμε τη νίκη της ζωής έναντι του θανάτου. Πάσχα εξάλλου σημαίνει διάβαση, μεταφορά, αλλαγή τόπου και χώρου, γι αυτό και η κοίμηση της Θεοτόκου μας υπενθυμίζει την διάβαση της μητέρας της Ζωής προς την όντως Ζωή. Η Παναγία «μετέστη προς την ζωήν», μεταβαίνει «εκ του θανάτου εις την ζωήν» για να παρασταθεί ως «Βασίλισσα» «Περιβεβλημένη» «Πεποικιλμένη» εκ δεξιών του Υιού και Θεού της.

Συνεπώς η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου αποτελεί το προμήνυμα της ελπίδας των ανθρώπων κάθε εποχής. Ο τάφος της έγινε πηγή ζωής και η κοίμησή της διαβατήριο από τα μάτια και φευγαλέα προς τα θεία και αμετακίνητα.

Η Παναγιά παρηγορεί, εμψυχώνει και γαληνεύει όποιον της γυρεύει βοήθεια ενώ με την ζωή της μας διδάσκει την πραότητα, την ταπείνωση και την υπομονή. Μας δείχνει την πραγματική πορεία σε κάθε δύσκολη στιγμή της ζωής μας. Γι' αυτό και μπορούμε να την προσκυνούμε ελεύθερα, να την ευχαριστούμε ευγνώμονα για τις μεγάλες δωρεές της και να την εορτάζουμε για τις φιλόανθρωπες ευεργεσίες της.

Πηγή: pemptousia.gr